

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/131/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5815205845
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5815205845.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobcu: R. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XX, zastúpeného splnomocneným zástupcom JUDr. Eva Luticová, s. r. o., so sídlom Hviezdoslavova 51, Námestovo, IČO: 52 620 751, proti žalovaným: 1/ R. Q., rod. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXX, 2/ R. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXX, 3/ D. B., rod. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXX, 4/ B. P., rod. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXX, žalovaní 2/ až 4/ zastúpení splnomocneným zástupcom JUDr. Dušan Serek advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Hattalova 373/3, Námestovo, IČO: 47 258 781, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a o vzájomnej žalobe žalovaných 2/ až 4/ ako žalobcov zo vzájomnej žaloby: 1/ R. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXX, 2/ D. B., rod. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXX, 3/ B. P., rod. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXX, všetci zastúpení splnomocneným zástupcom JUDr. Dušan Serek advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Hattalova 373/3, Námestovo, IČO: 47 258 781 proti žalobcovi ako žalovanému zo vzájomnej žaloby: R. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XX, zastúpeného splnomocneným zástupcom JUDr. Eva Luticová, s. r. o., so sídlom Hviezdoslavova 51, Námestovo, IČO: 52 620 751, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi J. P., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom K. XXX, zomrelom dňa XX. XX. XXXX, o odvolaní žalobcu a žalovaných 2/ až 4/ proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 5C/279/2015-350 zo dňa 26. novembra 2019, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výrokoch II. a IV. **p o t v r d z u j e.**

Rozsudok okresného súdu vo výroku III., ktorým súd určil, že nehnuteľnosti - pozemky zobrazené ako parcely registra „E“ evidované na mape určeného operátu ako parc. č. 567/1 - orná pôda o výmere 394 m², parc. č. 567/2 - orná pôda o výmere 2737 m², parc. č. 704 - trvalé trávne porasty o výmere 2870 m², parc. č. 941 - orná pôda o výmere 12 465 m², parc. č. 954 - trvalé trávne porasty o výmere 5925 m², parc. č. 955 - trvalé trávne porasty o výmere 5733 m², parc. č. 956 - orná pôda o výmere 1725 m², parc. č. 1327 - trvalé trávne porasty o výmere 7538 m², parc. č. 1328 - trvalé trávne porasty o výmere 6374 m², parc. č. 1398 - trvalé trávne porasty o výmere 40315 m², parc. č. 1561 - orná pôda o výmere 19077 m², parc. č. 2425 - trvalé trávne porasty o výmere 23001 m², parc. č. 2946 - orná pôda o výmere 6675 m², parc. č. 3225 - trvalé trávne porasty o výmere 6789 m² zapísané na LV č. XXXX pre obec a k. ú. K. patria v podiele 29987/141618-in účasti k celku do dedičstva po poručiťovi J. P., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom K. XXX, zomrelom dňa XX. XX. XXXX, **mení tak, že vzájomnú žalobu žalobcov 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby v tejto časti zamietá.**

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch V., VI. o trovách konania **mení tak, že**

- žalovaní 1/ až 4/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 21,5 % a odvolacieho konania v rozsahu 100 %,
- žalovaný zo vzájomnej žaloby má voči žalobcom zo vzájomnej žaloby 1/ až 3/ nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100 %,
- štátu - Slovenskej republike nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

Rozsudok okresného súdu vo výroku I. zostáva nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Námestovo rozsudkom č. k. 5C/279/2015-350 zo dňa 26. 11. 2019 určil, že žalobca je spoluvlastníkom nehnuteľností - pozemkov zobrazených ako parcely registra „E“ evidované na mape určeného operátu ako parc. č. 567/1 - orná pôda o výmere 394 m², parc. č. 567/2 - orná pôda o výmere 2737 m², parc. č. 704 - trvalé trávne porasty o výmere 2870 m², parc. č. 941 - orná pôda o výmere 12 465 m², parc. č. 954 - trvalé trávne porasty o výmere 5925 m², parc. č. 955 - trvalé trávne porasty o výmere 5733 m², parc. č. 956 - orná pôda o výmere 1725 m², parc. č. 1327 - trvalé trávne porasty o výmere 7538 m², parc. č. 1328 - trvalé trávne porasty o výmere 6374 m², parc. č. 1398 - trvalé trávne porasty o výmere 40315 m², parc. č. 1561 - orná pôda o výmere 19077 m², parc. č. 2425 - trvalé trávne porasty o výmere 23001 m², parc. č. 2946 - orná pôda o výmere 6675 m², parc. č. 3225 - trvalé trávne porasty o výmere 6789 m² zapísané na LV č. XXXX pre obec a k. ú. K. v podiele 55590/141618-in účasti k celku (výrok I.). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (výrok II.). Ďalej súd určil, že nehnuteľnosti - pozemky zobrazené ako parcely registra „E“ evidované na mape určeného operátu ako parc. č. 567/1 - orná pôda o výmere 394 m², parc. č. 567/2 - orná pôda o výmere 2737 m², parc. č. 704 - trvalé trávne porasty o výmere 2870 m², parc. č. 941 - orná pôda o výmere 12465 m², parc. č. 954 - trvalé trávne porasty o výmere 5925 m², parc. č. 955 - trvalé trávne porasty o výmere 5733 m², parc. č. 956 - orná pôda o výmere 1725 m², parc. č. 1327 - trvalé trávne porasty o výmere 7538 m², parc. č. 1328 - trvalé trávne porasty o výmere 6374 m², parc. č. 1398 - trvalé trávne porasty o výmere 40315 m², parc. č. 1561 - orná pôda o výmere 19077 m², parc. č. 2425 - trvalé trávne porasty o výmere 23001 m², parc. č. 2946 - orná pôda o výmere 6675 m², parc. č. 3225 - trvalé trávne porasty o výmere 6789 m² zapísané na LV č. XXXX pre obec a k. ú. K. patria v podiele 29987/141618-in účasti k celku do dedičstva po poručiteľovi J. P., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom K. XXX, zomrelom dňa XX. XX. XXXX (výrok III.). Vo zvyšnej časti súd vzájomný návrh (žalobu) zamietol (výrok IV.). Žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok V.). Štátu nepriznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 53 % (výrok VI.). V odôvodnení konštatoval, že žalobou podanou dňa 07. 10. 2015, v znení zmeny pripustenej uznesením súdu dňa 30. 06. 2016, sa žalobca domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, k. ú. K.. Žalobu odôvodnil tým, že je vedený ako výlučný vlastník nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre obec a k. ú. K. na základe darovacej zmluvy registrovanej pod RI 232/73 (N 8/73, NZ 9/73), pričom ako duplicitný vlastník týchto nehnuteľností je zapísaný R. P., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX, naposledy bytom K. XX (otec žalobcu a žalovanej 1/ a starý otec žalovaných 2/ až 4/). R. P. st. nadobudol sporné nehnuteľnosti na základe komasácie uskutočnenej v 40-tych rokoch 20. storočia a hoci komasácia nebola autentifikovaná Krajským súdom v Ružomberku, bola technicky a reálne ukončená a jej účastníci vstúpili do úžitku komasovaných nehnuteľností. Keďže odovzdanie vykomasovaných pozemkov a ich užívanie jednotlivými účastníkmi komasácie je podľa platnej právnej úpravy spôsobilé založiť dobrú vieru, resp. dobromyseľnosť účastníkov komasácie pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, R. P. st. nadobudol nehnuteľnosti v jeho prospech vykomasované v komasačnom hárku 030 vydržaním najneskôr v roku 1959. R. P. st. všetky nehnuteľnosti vykomasované v jeho prospech previedol darovacou zmluvou spísanou formou notárskej zápisnice RI 232/73 (N 8/73, NZ 9/73) na žalobcu, pričom predmet prevodu bol špecifikovaný podľa právneho stavu evidovaného v pozemkovej knihe a súčasne uvedením komasačného hárku obsahujúceho nehnuteľnosti vykomasované v prospech prevádzajúceho. K prevodu bol daný súhlas MNV v Liesku dňa 04. 08. 1973, z ktorého je zrejmé, že predmetom prevodu je všetka poľnohospodárska pôda scudziteľa. Žalobca nehnuteľnosti od roku 1973 dobromyseľne, nepretržite a na základe titulu - darovacej zmluvy z roku 1973 užíval, na základe čoho dňom 01. 01. 1992 nadobudol v zmysle § 134 a § 868 Občianskeho zákonníka vlastnícke právo vydržaním. Na základe jeho žiadosti zo dňa 27. 04. 1997 o zápis darovacej zmluvy N 8/73, NZ 9/73 do katastra nehnuteľností, bol založený nový LV č. XXXX k. ú. K., do ktorého bol dňa 09. 05. 1997 zapísaný ako vlastník pozemkov celého komasačného hárku 030. Najneskôr teda predmetné nehnuteľnosti nadobudol k 27. 04. 2007, keďže nemal pochybnosti o tom, že mu vlastnícke právo patrí. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení žalobca odôvodnil poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 3207/2010 a IV. ÚS 331/2009, v zmysle ktorého duplicitne zapísaný vlastník má vždy naliehavý právny záujem na určení vlastníctva. Žalovaní 2/ až 4/ podaním zo dňa 19. 02. 2019 podali proti žalobcovi vzájomnú žalobu, ktorou sa domáhali určenia, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre k. ú. K. patria v podiele 86028/141618-in do dedičstva po poručiteľovi J. P., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom K. XXX, zomrelom XX. XX.

XXXX. Návrh odôvodnili tým, že z nimi predloženého znaleckého posudku je zrejmé, že na majetku, ktorý bol vykomasovaný v prospech R. P. st., vedenom v komasačnom hárku 030, na LV č. XXXX pre obec a k. ú. K. sa podieľal R. P. vedený v pk prot. č. 37 pod B17 v 1/2-ici v podiele 55590/141618 účasti v pomere k celku, J. P. ml. vedený v pk prot. č. 93 v 1/2-ici v podiele 29987/141618 a R. P., rod. Y., vedená v pk prot. č. 104 v 1/2-ici v podiele 21172/141618 účasti v pomere k celku a v pk prot. č. 207 v 1/2-ici v podiele 34869/141618. Po R. P., zomr. dňa XX. XX. XXXX, vlastníctvo predmetných nehnuteľností nadobudol jej syn J. P., ktorý teda nadobudol nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre k. ú. K. v podiele 56041/141618 (po R. P.) a v podiele 29987/141618 (ako spoluvlastník z pk prot. č. 93), spolu v podiele 86028/141618, a preto v tomto podiele patria nehnuteľnosti do dedičstva po J. P., zomr. XX. XX. XXXX, ktorého sú jedinými dedičmi.

Na základe vykonaného dokazovania okresný súd konštatoval, že medzi stranami nebolo sporným, že v obci Liesek v 40-tych rokoch 20. storočia prebehla komasácia, ktorá síce bola technicky ukončená, nebola nikdy autentifikovaná, teda nenadobudla právne účinky. Nebolo sporné ani to, že jednotliví komasanti užívali nehnuteľnosti v hraniciach a výmerách daných touto neukončenou komasáciou.

Sporné bolo, či sa žalobca na základe darovacej zmluvy N 8/73, NZ 9/73 mohol stať výlučným vlastníkom parciel komasovaných do 030 hárku v prospech R. P. st. a či žalobca vlastnícke právo vo vzťahu k týmto parcelám mohol vydržať.

Súd z vykonaného dokazovania zistil, že v prospech R. P. st. boli pod por. č. 30 komasované nehnuteľnosti z pk protokolov č. 37, 207, 104 a 93 do komasačného hárku 030 o celkovej výmere 141 969 m². Darovacou zmluvou registrovanou na Štátnom notárstve Dolný Kubín sp. zn. RI 232/73 dňa 19. 11. 1973 R. P. st. previedol/daroval svojmu synovi R. P. ml. (žalobcovi) vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným, okrem iných, aj v pk protokole č. 37 pod A I, 1/16 - urb. raľa Čaplova, r. č. 3-4, 6, 8-43, 45-92, 94 s uvedením čísel parciel podľa predkomasačného (pozemno-knižného) stavu, zapísané na R. P. st. v 1/2-ici účasti s tým, že stav týchto nehnuteľností bol podľa identifikácie SG v Dolnom Kubine neidentický a darca súhlasil s tým, aby na základe zmluvy bude na uvedené nehnuteľnosti po ich identifikácii založený list vlastníctva a prevedený zápis vlastníckeho práva titulom daru v prospech R. P. ml. Podľa čl. III/ darovacej zmluvy bol predmetom daru zastavaný stavebný pozemok parc. č. EN 47/1-2, na ktorom mal obdarovaný s manželkou postavený rodinný dom a poľnohospodárske nehnuteľnosti v obci Liesek, pričom čl. IV/ zmluvy uvádza, že pri komasácii v roku 1946 boli tieto poľnohospodárske pozemky vykomasované pre darovateľa R. P. st. v nula protokole č. 30 obce Liesek.

Súd dospel k záveru, že z darovacej zmluvy nemožno vyvodiť vôľu darcu R. P., st. previesť vlastníctvo ku všetkým nehnuteľnostiam vykomasovaným do komasačného hárku 030, ale len tých, ktoré boli predmetom zmluvy, t. j. pozemkovoknižných parciel z pk protokolu č. 37 v podiele 1/2-ici účasti k celku, ktorej bol scudziteľ spoluvlastníkom. Iné nehnuteľnosti, ktoré boli vykomasované do komasačného hárku 030, neboli predmetom prevodu na základe uvedenej darovacej zmluvy. Okrem pk protokolu č. 37 sú ďalej ako predmet prevodu/daru špecifikované nehnuteľnosti zapísané v pk protokole č. 642, 1309, 1308, 1431, 1672, ktorým podľa identifikácie parciel zodpovedali E KN parcely č. 47/1 a parc. č. 47/2, čo bol pozemok zastavaný stavbou, na ktorom mal obdarovaný s manželkou postavený rodinný dom.

Súd poukázal i na to, že ohľadom komasačného hárku 030 a spornej darovacej zmluvy sa viedli spory aj v rámci správneho súdnictva na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 20S/7/2013, 20S/10/2013 a 20S/136/2013 o preskúmanie rozhodnutí správneho orgánu a o oprave chyby v katastrálnom operáte, ktoré zhodne skonštatovali, že predmetom daru z komasačného hárku 030 bol len pk protokol č. 37 v podiele 1/2-ica účasti a nie aj ostatné komasované pk protokoly, ktoré boli na základe žiadosti o zápis 24. 07. 1997 nesprávne poňaté do vlastníctva žalobcu. Ak by sa teda žalobca mal domnievať, že nadobudol všetky pozemky z pk protokolov z komasačného hárku 030 na základe darovacej zmluvy, museli by byť tieto protokoly do darovacej zmluvy poňaté/špecifikované ako predmet zmluvy/daru. V danom prípade sa tak nestalo a žalobca nemohol byť titulom spornej darovacej zmluvy ohľadom ďalších pk protokolov komasovaných do hárku 030 (207, 104 a 93) ani dobromyseľný.

Vo vzťahu k splneniu podmienok vydržania okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel tiež k záveru, že žalobca ani všetky pozemky nedržal, keď bolo preukázané, že pozemky mali podelené žalobca, žalovaná 1/ a J. P., právny predchodca žalovaných 2/ až 4/, ako súrodenci, pričom každý užíval po 1/3-ine, a to až do založenia družstva v Liesku. Ohľadne nehnuteľností zapísaných v komasačnom hárku 030 pre kat. úz. K. sa viedli viaceré konania na Okresnom súde Dolný Kubín, a to pod sp. zn. 8C/909/93 (na základe žaloby zo dňa 08. 11. 1993) a sp. zn. 7C/267/1996, ktoré konania boli zastavené, v ktorých sa však prejednával faktický stav sporných nehnuteľností, z ktorých vyplýva uvedený záver o užívaní nehnuteľností. Ak teda žalobca fakticky užíval nejakú časť (1/3) z komasačného hárku 030 a nie viac, vykonával tak práve titulom daru a nie z iného dôvodu.

Vychádzajúc z uvedeného súd dospel k záveru, že u žalobcu absentuje titul k ostatným nehnuteľnostiam z pk protokolov, ktoré boli komasované do komasačného hárku 030 (pk prot. č. 93, 104 a 207), vo vzťahu ku ktorým bol na základe žiadosti zo dňa 27. 04. 1997 o zápis notárskej zápisnice sp. zn. N 8/73, NZ 9/73 podľa identifikácie parciel z 28. 04. 1997, pod PVZ č. 109/97, záznamom č. Z 619/97, vykonaný zápis do katastra nehnuteľností dňa 06. 05. 1997 v prospech žalobcu (a založený LV č. XXXX k. ú. K., aktuálne LV č. XXXX), vo vzťahu ku ktorým sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva vydržaním, ako aj dobrá viera, ktorú u žalobcu vylučujú vedené spory, ktoré v ňom museli vyvolať pochybnosti či je oprávneným držiteľom nehnuteľností, ktoré si mali ešte za života ich otca medzi súrodencami podeliť, z ktorého dôvodu je žaloba žalobcu v tejto časti nedôvodná.

Z uvedeného vyplýva, že žalobca mohol nadobudnúť vlastnícke právo na základe darovacej zmluvy registrovanej pod RI 232/73 len v podiele 1/2-ice nehnuteľností zapísaných v pk protokole č. 37 na meno darcu R. P. st., čomu podľa súkromného znaleckého posudku č. 1/2019 zodpovedá podiel o veľkosti 55590/141618-in účasti k celku, a nie aj vo vzťahu k ostatným pk protokolom komasovaným do 030 hárku, v súčasnosti zapísaným na LV č. XXXX k. ú. K.. Vo vzťahu k ostatným pk protokolom komasovaným do 030 hárku žalobcovi chýba právny titul, od ktorého by odvodzoval svoju držbu a tú nemohla založiť identifikácia vypracovaná (bývalou) správou katastra k jeho žiadosti o zápis darovacej zmluvy.

Súd preto podľa § 134 Občianskeho zákonníka žalobe žalobcu vyhovel v časti a určil, že žalobca je (spolu)vlastníkom podielu o veľkosti 55590/141618 - účasti k celku titulom daru pod RI 232/73 a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

Vzájomnému návrhu žalovaných 2/ až 4/ o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. J. P. súd vyhovel v časti podielu 29987/141618-in účasti k celku, vo zvyšnej časti vzájomnú žalobu žalovaných 2/ až 4/ zamietol.

Súd súhlasil s tvrdeniami žalovaných 2/ až 4/, že podľa rozhodnutia D 86/73 dedičstvo po neb. R. P., rod. Y., medzi ním aj pk prot. č. 104 a 207, ktoré boli komasované do komasačného hárku 030, zdedil právny predchodca žalovaných 2/ až 4/ J. P.. Vzhľadom na vtedajšiu právnu úpravu dedenia (účinná v roku 1973), ktorá síce priznávala dedičské právo dedičom spomedzi úzkeho okruhu dedičov prvej skupiny, avšak celú masu dedičstva prevzal (bol preberateľom) jeden dedič, v danom prípade J. P. ako právny predchodca žalovaných 2/ až 4/ a neskoršiu zmenu vykonanú zákonom č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam (ďalej len „zákon č. 293/1992 Zb.“), ktorou boli pripustené návrhy na vyrovnanie dedičských podielov, ktorými pôvodní dedičia žiadali potvrdenie ich spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam, ktoré boli premetom dedenia po ich poručiteľovi, a ktoré prevzal iný dedič, sa však súdu nejavilo spravodlivým vyhovieť vzájomnej žalobe žalovaných 2/ až 4/ v celom rozsahu. V prípade vyhovenia vzájomnej žalobe v celom rozsahu by podľa súdu žalovaná 1/ ako dedič R. P., rod. Y. (matky) a tiež potomok komasovaného vlastníka - R. P. st., nezískala žiaden podiel na nehnuteľnostiach evidovaných v pk prot. č. 104 a 207 komasovaných do 030 komasačného hárku, hoci bolo preukázané, že z komasovaného majetku jej otca do kom. hárku 030 žalovaná 1/ užívala minimálne 1/3-inu.

Vychádzajúc zo zistení, že právnenému predchodcovi žalovaných 2/ až 4/ J. P. svedčí titul v pk protokole č. 93 v 1/2-ici účasti, kde bol zapísaný ešte ako maloletý titulom kúpnej zmluvy, pričom na vykomasovanom majetku na LV č. XXXX k. ú. K. sa podieľal práve podielom 22987/141618-in, súd v tejto časti vzájomnej žalobe vyhovel a vo zvyšnej časti vzájomnú žalobu zamietol (podiel R. P., rod. Y. z pk prot. č. 104 o veľkosti 1/2-ica, ktorý predstavuje podiel na komasovanom majetku o veľkosti 21172/141618 účasti k celku a z pk prot. č. 207 v podiele 1/2-ica, ktorý predstavuje podiel na komasovanom majetku o veľkosti 34869/141618 účasti k celku).

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žiadnej strane nárok na náhradu trov nepriznal, keďže každá strana sporu mala čiastočný úspech. Žalobca bol so svojou žalobou úspešný len v časti svojho nároku (50 %), vo zvyšnej časti boli úspešní žalovaní. Naproti tomu žalovaní 2/ až 4/ boli úspešní so svojim vzájomným návrhom len v časti, pričom neúspešná časť sa pripísala v prospech žalobcu a žalovanej 1/.

Štátu nárok na náhradu trov konania vzniknutých v súvislosti so znaleckým dokazovaním, ktoré neboli kryté zloženými zálohami v rozsahu 53 %, nepriznal z dôvodu, že znalecký posudok, vyhotovený na oddelenie nehnuteľností, nie je autorizačne overený a úradne overený príslušným okresným úradom, odborom katastrálnym, absentuje jeho autentifikácia, z ktorého dôvodu by bol pre zápis do katastra nehnuteľností nepoužiteľný. Tieto nedostatky nemožno prenášať na ťarchu strán sporu. Znaleckým posudkom č. 1/2019 bola zároveň deklarovaná iná výmera. Súd tiež prihliadol aj na dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré vzhliadol v charaktere veci a nemožnosti aktuálne stotožniť akým komasačným

parcelám zodpovedajú pozemno-knižné parcely pôvodne zapísané v pk prot. č. 37 pre k. ú. K., s čím súvisí aj spravodlivé usporiadanie vzťahov.

2. Proti tomuto rozsudku, čo do výroku IV., podali žalovaní 2/ až 4/ a zároveň žalobcovia 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby, z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) odvolanie, ktorým sa domáhali zrušenia napadnutého rozsudku v tejto časti a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne jeho zmeny v tejto časti spočívajúcej vo vyhovení ich vzájomnej žalobe aj v tejto časti.

Nesúhlasili s argumentom súdu prvej inštancie, ktorý ich vzájomnú žalobu v časti zamietol s odôvodnením, že ich právny predchodca síce zdedil pk protokol č. 104 a 207, ktoré boli komasované do komasačného hárku 030 po matke R. P., rod. Y., avšak vzhľadom na vtedajšiu právnu úpravu dedenia, v zmysle ktorej celú masu dedičstva prevzal jeden dedič a neskoršiu zmenu vykonanú zákonom č. 293/1992 Zb., ktorou boli pripustené návrhy na vyrovnanie dedičských podielov k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom dedenia, by vyhovieť vzájomnej žalobe bolo nespravodlivé voči žalovanej 1/, ktorá by ako dedič R. P., rod. Y., a tiež potomok komasovaného vlastníka, nezískala žiaden podiel na nehnuteľnostiach evidovaných v pk protokole č. 104 a 207 komasovaných do 030 komasačného hárku, keďže tento by získali žalovaní 2/ až 4/.

Uvedli, že účelom zákona č. 293/1992 Zb. bolo zmierniť majetkové krivdy vzniknuté v dôsledku platnosti alebo osobitného použitia niektorých právnych predpisov alebo na základe iných dôvodov. Ust. § 13 citovaného zákona vymedzuje, ktoré pozemky sú, resp. boli, spôsobilé byť predmetom vyrovnania dedičských podielov a taktiež upravuje základné predpoklady pre takéto vyrovnanie. V prípade zákona č. 293/1992 Zb. išlo teda o osobitný prípad reštitúcie, reštitúciu sui generis, o nárok, ktorý si bolo možné uplatniť len podľa tohto osobitného predpisu a v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote u dediča - preberateľa poľnohospodárskych alebo lesných pozemkov v užívaní socialistickej organizácie. V čase, kedy si žalovaná 1/ možno mohla ako prípadná oprávnená uplatniť voči ich právnomu predchodcovi, ako prípadnému povinnému, takýto nárok a vyrovnanie dedičských podielov dosiahnuť, žalovaná 1/ takýto spôsob v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote do 30. 06. 1993 nevyužila. V súčasnosti preto nie je možné za žiadnych okolností v tomto súdnom konaní o určení vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam dodatočne a bez akéhokoľvek právneho nároku vyriešiť otázku prípadnej majetkovej krivdy voči žalovanej 1/ v zmysle zákona č. 293/1992 Zb. Takýto postup súdu neprichádza do úvahy a hoci sa možno javí ako spravodlivý voči žalovanej 1/, je nespravodlivý voči nim ako právny nástupcom J. P., od ktorého si v tom čase, kedy to platná a účinná právna úprava dovoľovala, žalovaná 1/ ako prípadná oprávnená nežiadala ako od prípadného povinného vyrovnanie svojho dedičského podielu, čím jej tento nárok zanikol.

Vzhľadom na uvedené je tvrdenie súdu o tom, že vo vzťahu k žalovanej 1/ sa javilo spravodlivým vyhovieť ich vzájomnej žalobe len v časti uvedenej vo výroku III. rozsudku neopodstatnené a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Proti rozsudku okresného súdu, čo do výrokov II., III. a V., podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) C. s. p. aj žalobca a zároveň žalovaný zo vzájomnej žaloby, ktorý sa podaným odvolaním domáhal zmeny napadnutého rozsudku v tejto časti, spočívajúcej vo vyhovení jeho žalobe v celom rozsahu a v zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaných 2/ až 4/.

Žalobca uviedol, že v konaní nebolo rozporované, že komasácia uskutočnená v obci Liesek v 40. rokoch minulého storočia nebola nikdy autentifikovaná na to príslušnými orgánmi. Rovnako nebolo sporné, že osoby, v prospech ktorých boli nehnuteľnosti v obci Liesek komasované, fakticky vstúpili do držby vykomasovaných pozemkov, avšak v právnych vzťahoch museli postupovať podľa stavu, ktorý bol evidovaný v pozemkových knihách. Komasačný stav, tak ako bol uskutočnený v 40. rokoch 20. storočia, bol následne v roku 1989 „vyhlásený za platný“.

V čase podpisu darovacej zmluvy spísanej vo forme notárskej zápisnice N 8/73, NZ 9/73, od ktorej odvodzuje svoje vlastnícke právo k pozemkom, ktoré sú v súčasnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX pre k. ú. K., teda v roku 1973, platil faktický komasačný stav, kedy jednotliví „vlastníci“ mali v držbe pozemky tak ako boli vykomasované, ale právne bolo potrebné postupovať podľa stavu pozemkovoknižného. R. P. st. teda v roku 1973 vlastnil v zmysle právnom - pozemkovoknižnom - pozemky zapísané v pk protokole č. 37 a v zmysle faktickom mal v držbe pozemky začlenené do komasačného hárku č. 030 (t. j. pozemky skladajúce sa z časti pk protokolov č. 207, 104 a 93, ktoré boli v pozemkových knihách evidované na J. P.).

Nakoľko R. P. st. v zmysle právnom nebol vedený ako vlastník pozemkov zapísaných v pk protokoloch 207, 104 a 93, nemohli byť tieto pozemky uvedené v darovacej zmluve ako predmet daru. Keďže však

mal v úmysle previesť na neho všetky nehnuteľnosti, ktoré vlastnil, teda tie, ktoré mal pozemkovoknižne evidované vo vlastníctve ako aj tie, ktoré vykomasoval, a ktoré mal vo faktickej držbe, uviedol v čl. IV. darovacej zmluvy odkaz na poľnohospodársku pôdu vykomasovanú v hárku 030. V zmysle darovacej zmluvy mu teda R. P. st. daroval všetky nehnuteľnosti, ktoré vlastnil (čl. I. darovacej zmluvy) a ktoré mal v držbe (čl. IV. darovacej zmluvy). Predmetnou darovacou zmluvou teda právne nadobudol do výlučného vlastníctva nehnuteľnosti - pozemky pk protokolu 37 a vstúpil do faktickej držby pozemkov začlenených do komasačného hárku č. 030.

Žalobca sa nestotožnil s názorom prvoinštančného súdu, že z koncipovania darovacej zmluvy nemožno vyvodiť vôľu scudziteľa R. P. st. previesť vlastnícke právo ku všetkým nehnuteľnostiam vykomasovaným do komasačného hárku 030. Ak by aj v zmysle uvažovania súdu R. P. st. darovacou zmluvou nepreviedol na neho vlastnícke právo, previedol by na neho právo faktickej držby, pričom táto držba by bola oprávnenou držbou.

V roku 1989 bol komasačný stav z roku 1946 „vyhlásený za platný“ (pri zostavovaní evidencie nehnuteľností v Liesku sa vychádzalo z komasačného stavu) a R. P. st. sa de jure stal vlastníkom nehnuteľností v komasačnom hárku č. 030. Nakoľko však držbu týchto nehnuteľností previedol na neho, vlastníkom nehnuteľností vykomasovaných v hárku 030 sa stal on, pričom táto faktická držba sa zmenila na vlastnícke právo, najskôr vyhlásením komasačného stavu za platný v roku 1989, avšak najneskôr vydržaním predmetných nehnuteľností k 01. 01. 1992 s účinnosťou zákona č. 509/1991 Zb., ktorým sa mení, dopĺňa a upravuje Občiansky zákonník.

Nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie o absencii jeho dobrej viery, že nadobudol všetky nehnuteľnosti vykomasované v hárku 030. Jeho dobrá viera sa opiera o to, že jeho otec chcel na neho previesť všetku poľnohospodársku pôdu, ktorú vlastnil a ktorú mal vo faktickej držbe, ako aj skutočnosť, že v roku 1973 platný právny stav neumožňoval previesť len časť poľnohospodárskych pozemkov ani prevod pozemkov na viaceré osoby. Poukázal na výpoveď žalovanej 1/ na pojednávaní dňa 08. 11. 2016, kedy uviedla, že R. P. st. všetok jeho poľnohospodársky majetok daroval jemu a ústne sa dohodli, že všetko má ísť na 1/3, ktorú skutočnosť žalovaná 1/ uvádzala aj v predchádzajúcich konaniach vedených o predmetné nehnuteľnosti. Jeho dobrá viera sa opiera aj o vyjadrenie Miestneho národného výboru v Liesku zo dňa 04. 08. 1973, označenom ako „Žiadosť o udelenie súhlasu k prevodu nehnuteľností podľa § 490 Obč. zákonníka č. 40/1964 Zb.“, v ktorom sa uvádza, že predmetom prevodu (podľa darovacej zmluvy) je všetka poľnohospodárska pôda, ktorej vlastníkom je scudziteľ. Na základe týchto objektívnych dôvodov bol v čase podpisu darovacej zmluvy presvedčený, že jeho otec R. P. st. na neho prevádza všetky poľnohospodárske pozemky, ktoré mal vo faktickej držbe (teda všetky pozemky, ktoré boli na neho zapísané v pozemkovej knihe ako aj všetky pozemky vykomasované v hárku 030). Darovacia zmluva bola spísaná v súlade s právnymi predpismi platnými v roku 1973 a bola vyhotovená podľa vtedajších právnych zvyklostí, pričom ju spisoval štátny notár ako osoba právne vzdelaná a na to zmocnená vtedy platným zákonom o štátnych notároch.

Ak aj prvoinštančný súd dospel k záveru, že na základe darovacej zmluvy nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX z dôvodu, že v tejto zmluve nie je obsiahnutý celý komasačný hárok č. 030, nemalo by uvedené vplyv na jeho dobromyseľnosť, nakoľko v tomto prípade by išlo o právny omyl držiteľa, ktorý je ospravedliteľný, keďže sa tomuto omylu nemohol vyhnúť ani pri vynaložení obvyklej opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti prípadu od každého požadovať (nadobudol predmetné nehnuteľnosti v súlade s právom platným v roku 1973, pričom v roku 1973 nebol iný možný spôsob nadobudnutia vykomasovaných nehnuteľností, ktoré neboli evidované v pozemkovoknižnom stave na prevodcu). Keďže právne predpisy v roku 1973 neupravovali spôsob prevodu „držby“ nehnuteľnosti a vtedy platný Občiansky zákonník viazal povinnú písomnú formu len na prevod nehnuteľnosti (§ 46 ods. 1), za súčasnej registrácie zmluvy o prevode nehnuteľnosti štátnym notárstvom, mohol na základe objektívnej skutočnosti nadobudnúť presvedčenie, že je oprávnený držiteľ pozemkov vykomasovaných jeho otcom do 030 hárku (teda aj pozemkov pk protokolov 207, 104 a 93) už len na základe samotnej skutočnosti, že takúto vôľu prejavil (čo i len ústne) jeho otec, R. P. st., kedy mu chcel darovať všetku svoju poľnohospodársku pôdu, pričom túto vôľu R. P. st. potvrdila aj samotná žalovaná 1/. V reálnom živote R. P. st., ako aj všetci jeho potomkovia v roku 1973, považovali za ich poľnohospodársky majetok všetko to, čo bolo fakticky komasované (nie to, čo sa uvádzalo v pozemkových knihách). V roku 1973, t. j. po 27-ich rokoch faktického užívania pozemkov v celosti tak, ako boli v roku 1946 vykomasované do hárku 030, preto nie je možné predpokladať, že by si R. P. st. z týchto pozemkov vyčlenil len pk protokol 37 (ktorý už v tom čase zjavne ani nebolo možné reálne vyčleniť a oddeliť od pozemkov vykomasovaných do komasačného hárku 030) a len tento protokol mu daroval.

Pokiaľ ide o spory, ktoré sa ohľadne uvedených nehnuteľností viedli od r. 1993, tieto podľa žalobcu nie sú spôsobilé ovplyvniť vydržanie, nakoľko k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním dochádza momentom uplynutia vydržacej (10-ročnej) doby, ktorá v jeho prípade uplynula najneskôr s účinnosťou zákona č. 509/1991 Zb., t. j. 01. 01. 1992, kedy jeho oprávnená držba trvala nepretržite takmer celých 19 rokov. Všetky konania, na ktoré konajúci prvoinštančný súd poukázal, sa začali po uplynutí vydržacej doby, teda po okamihu, kedy nadobudol vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam.

Vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie ohľadne faktickej držby nehnuteľností žalobca uviedol, že ako vlastník (resp. ako držiteľ) nehnuteľností mohol podľa vlastného uváženia dať tieto nehnuteľnosti do užívania svojim súrodencom, ako aj inej tretej osobe. Užívanie nehnuteľnosti inými osobami preto nemá a nemôže mať vplyv na jeho dobromyseľnosť, resp. nemôže byť dôkazom toho, že nemohol byť dobromyseľný o svojej držbe. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že všetky nehnuteľnosti užívali všetci traja súrodenci, každý v 1/3. Z vykonaného dokazovania však vyplýva, že sporné pozemky boli užívané súrodencami od roku 1968, teda v čase pred darovaním pozemkov, kedy ich vlastnil (resp. mal v držbe) jeho otec. Jeho súrodenci vedeli o darovacej zmluve, vedeli, že pozemky, ktoré užívali, prešli z ich otca na neho, a teda vedeli, že ich užívajú s jeho súhlasom ako ich vlastníka (resp. držiteľa). Okrem toho v roku 1973, hneď po tom, ako bola spísaná darovacia zmluva, bolo v Liesku založené družstvo a všetky pozemky z komasačného hároku 030 boli v tomto roku do družstva odňaté. Po roku 1973 zo strany žalovanej 1/ a právneho predchodcu žalovaných 2/ až 4/ teda k faktickému užívaniu pozemkov nedošlo.

Žalobca v odvolaní namietal aj výrok o trovách konania, majúc za to, že vzhľadom na čiastočný úspech v konaní mu mal súd priznať minimálne nárok na náhradu trov konania v sume zálohy na vyhotovenie geometrického plánu vo výške 200,- eur, a to s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku v bode 28., v ktorom súd poukázal na nedostatky znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca, z ktorého dôvodu súd nepriznal nárok na náhradu trov štátu.

4. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných 2/ až 4/ (žalobcov 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby) navrhla napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť, považujúc tento za spravodlivý a zákonný.

5. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu (žalovaného zo vzájomnej žaloby) žalovaná 1/ rovnako navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Žalovaná 1/ poprela všetky skutkové a právne skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní. Podľa žalovanej 1/ z vykonaného dokazovania vyplynulo, že R. P. st. previedol darovacou zmluvou reg. č. RI 232/43 zo dňa 19. 11. 1973 len spoluvlastnícky podiel 1 k pozemnoknižnému protokolu č. 37 pre k. ú. K. a nebolo preukázané, že touto spornou zmluvou previedol na žalobcu celý 030 hárok. Z textu darovacej zmluvy nebola preukázaná vôľa R. P. st. previesť vlastníctvo k nehnuteľnostiam vykomasovaným do komasačného hároku 030 v k. ú. K. na žalobcu. K uvedenému záveru dospeli aj správne súdy v konaní sp. zn. 20S/7/213, 20S/10/2013 a 20S/136/2013 ako uviedol aj súd prvej inštancie. Tieto zhodne konštatovali, že predmetom daru z komasačného hároku 030 bol len pk protokol č. 37 v podiele 1 účasti k celku a nie aj ostatné komasované pk protokoly, ktoré boli na základe žiadosti o zápis zo dňa 24. 07. 1997 nesprávne poňaté do vlastníctva žalobcu. Z rozhodovania správnych súdov vyplynula aj skutočnosť, že hárok 030 pre k. ú. K. nie je možné zapísať na meno žalobcu v celosti.

R. P. st. komasáciou, aj napriek tomu, že nebola autentifikovaná, vstúpil do držby a vzniklo mu vlastnícke právo vydržaním titulom komasácie najneskôr k 01. 01. 1961 podľa Stredného Občianskeho zákonníka, a teda má zato, že R. P. st. je ako výlučný vlastník na liste vlastníctva č. XXXX, k. ú. K. k týmto vykomasovaným parcelám tvoriacim predmet sporu zapísaný správne a výlučným vlastníkom vykomasovaných parciel tvoriacich predmet sporu nemôže byť žalobca.

Žalobca si nemohol byť vedomý toho, že nadobudol v celosti 030 komasačný hárok, t. j. vrátane nehnuteľností zapísaných v pk protokole č. 207, 104 a 93, a teda u žalobcu absentuje dobromyseľnosť ako jedna zo základných podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Žalobca podľa nej nesplnil ani podmienku držby, keď bolo preukázané, že vykomasované nehnuteľnosti boli užívané aj ňou a bratom J.. Dobromyseľnosť žalobcu bola napokon vyvrátená aj samotnými konaniami začatými už v roku 1993. Tvrdenie žalobcu, že ich otec mal v úmysle previesť na žalobcu všetky nehnuteľnosti, ktoré vlastnil, teda tie, ktoré mal pozemnoknižne evidované vo vlastníctve, ako aj tie, ktoré vykomasoval a mal vo faktickej držbe, nevyplýva z vykonaného dokazovania a jedná sa len o svojvoľnú interpretáciu vôle R. P. st. žalobcom.

6. Ďalšie vyjadrenia strán v zmysle § 374 C. s. p. neboli v odvolacom konaní produkované.

7. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolania boli podané včas, oprávnenými stranami konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaniach (§ 380, § 379 C. s. p.), prihliadajúc na vady týkajúce sa procesných podmienok a napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku II., ktorým súd žalobu žalobcu vo zvyšnej časti zamietol a výroku IV., ktorým súd vo zvyšnej časti zamietol vzájomnú žalobu žalovaných 2/ až 4/ (žalobcov 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby) podľa § 387 C. s. p. ako vecne správny potvrdil a vo výroku III., ktorým súd čiastočne vyhovel vzájomnej žalobe podľa § 388 C. s. p. zmenil tak, že vzájomnú žalobu i v tejto časti zamietol a opätovne rozhodol o trovách konania.

8. Predmetom konania v preskúvanom spore je jednak žaloba žalobcu o určenie, že je výlučným vlastníkom parcel špecifikovaných vo výroku I. napadnutého rozsudku (ďalej len „sporné parcely“) a vzájomná žaloba žalovaných 2/ až 4/ (žalobcov 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby) o určenie, že predmetné nehnuteľnosti v podiele 86028/141618 patria do dedičstva po ich právnom predchodcovi J. P., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom K. XXX, zomrelom dňa XX. XX. XXXX. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu a vzájomnej žalobe vyhovel len v časti, v časti žalobu a vzájomnú žalobu zamietol.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolaní žalobcu (žalovaného zo vzájomnej žaloby) a žalovaných 2/ až 4/ (žalobcov 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby), vyjadrenia žalovanej 1/ a obsahu spisu, dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie, spôsobom zodpovedajúcim kontradiktórnej povahe konania, z vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci, ktorý vo vzťahu k žalobe žalobcu o určenie, že je výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností následne i správne právne posúdil. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k rozhodujúcim skutočnostiam jasne, zrozumiteľne a logickým spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami relevantnými pre rozhodnutie a toto spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 C. s. p. Odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje, bez potreby ich opakovania. Odvolanie žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

10. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v tejto časti (čo do zamietnutie žaloby žalobcu výrokom II. napadnutého rozsudku), v nadväznosti na odvolacie námietky žalobcu, odvolací súd uvádza, že vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

11. V predmetnej veci žalobca svoje vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam odvodzuje od darovacej zmluvy zo dňa 20. 01. 1973 spísanej vo forme notárskej zápisnice č. N8/73, NZ 9/73, uzavretej medzi otcom žalobcu R. P. st., ktorý sporné nehnuteľnosti nadobudol na základe komasácie v Obci Liesek uskutočnenej v r. 1946 a žalobcom. Z darovacej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a R. P. st. však nemožno vyvodiť záver o tom, že predmetom darovacej zmluvy boli (všetky) parcely, ktoré boli v prospech R. P. st. vykomasované v komasačnom hárku 030 pre kat. úz. K., ku ktorému záveru správne dospel i súd prvej inštancie. Z darovacej zmluvy jednoznačne vyplýva, že predmetom darovacej zmluvy boli vo vzťahu k predmetu konania len nehnuteľnosti zapísané v pozemnoknižnom protokole 37 obce Liesek pod A I. 1/16, raľa Čaplova, zapísané podľa predkomasačného stavu na meno darcu v podiele 1. V čl. III/ zmluvy sa následne konštatuje, že predmetom daru je zastavaný stavebný pozemok parc. č. EN 47/1-2, v obci Liesek a poľnohospodárske nehnuteľnosti v obci Liesek. Pokiaľ žalobca poukazoval na čl. IV/, z ktorého má vyplývať úmysel R. P. st. previesť na neho všetky nehnuteľnosti, ktoré vlastnil, t. j. aj tie, ktoré vykomasoval a ktoré mal vo faktickej držbe, uvedené z darovacej zmluvy nevyplýva. Z konštatovania v čl. IV/ darovacej zmluvy, že pri komasácii v roku 1946 boli tieto poľnohospodárske pozemky vykomasované pre darovateľa v nula protokole č. 30 obce Liesek nemožno vyvodiť, že úmyslom darcu bolo previesť na žalobcu všetky nehnuteľnosti vykomasované v prospech darcu v uvedenom komasačnom hárku (či už vlastnícke právo alebo právo držby), ide len o konštatovanie, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom daru, tak ako sú špecifikované v čl. I/ boli vykomasované pre darcu. Z uvedeného nemožno v žiadnom prípade vyvodiť úmysel darcu previesť na žalobcu aj ostatné nehnuteľnosti, ktoré boli v jeho prospech vykomasované v 030 hárku pre kat. úz. K.. Záver o tom, že predmetom daru z komasačného hárku 030 pre kat. úz. K. bol len pk protokol č. 37, kat. úz. K. v podiele 1 účasti, bol napokon opakovane konštatovaný aj v rozhodnutiach Krajského súdu

v Žiline sp. zn. 20S/7/2013, 20S/10/2013 a 20S/136/2013. Žalobca tak na základe uvedenej darovacej zmluvy mohol do svojho vlastníctva nadobudnúť len pozemky zapísané v pozemnoknižnom protokole č. 37 obce Liesek vedené na meno darcu v 1.

12. S poukazom na uvedené závery a znenie darovacej zmluvy medzi R. P. st. a žalobcom, nemohol následne žalobca nadobudnúť sporné pozemky (okrem pozemkov z pk prokoku č. 37) do svojho vlastníctva ani na základe vydržania.

13. Vydržanie je v právnej teórii a praxi považované za jeden zo spôsobov pôvodného nadobudnutia práva, pri ktorom sa na základe splnenia zákonom osobitne určených podmienok priznávajú právne účinky aj len domnelému právu vyplývajúcejmu z domnelého právneho vzťahu medzi jeho určitými subjektmi, ak toto právo bolo vykonávané po stanovenú dobu nerušene a nepretržite v dobrej viere, že nejde o právo len domnelé.

14. K tomu, aby bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, musia byť splnené zákonné predpoklady, ktorými sú oprávnenosť držby, nepretržitosť plynutia vydržacej doby a spôsobilý predmet vydržania. Predpokladom vydržania je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Z hľadiska dobromyseľnosti držby ako podmienky nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním je právne relevantnou len tá skutočnosť, ktorá má objektívne znaky titulu (prípadne aj len domnelého/putatívneho) nadobudnutia vlastníctva. Vlastníctvo (okrem prípadov nadobudnutia ex lege) sa nadobúda najmä dedením, kúpou, darovaním, výmenou. Domnelým titulom nadobudnutia vlastníctva je určitá skutočnosť, ktorá má navonok znaky riadneho nadobúdacieho titulu, chýba pri nej ale niektorá stránka (vlastnosť), ktorú pre nadobudnutie vlastníctva vyžaduje objektívne právo. Súdna prax je jednotná v tom, že posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z objektívneho hľadiska, t. j. či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu požadovať od každého subjektu, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol.

15. Vychádzajúc z uvedeného a záverov uvedených v bode 11. tohto odôvodnenia (zhodnými so závermi v bode 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu) potom správne súd prvej inštancie dospel k záveru o absencii dobromyseľnosti žalobcu, pokiaľ ide o jeho presvedčenie, že mu sporné nehnuteľnosti patria v celom rozsahu, a to vzhľadom na absenciu právneho titulu nadobudnutia sporných nehnuteľností v celom rozsahu. Vzhľadom na znenie darovacej zmluvy nemohol byť žalobca presvedčený o tom, že na jej základe nadobudol nielen podiel R. P. st. v pk protokole č. 37, kat. úz. K., ale aj ďalšie nehnuteľnosti, ktoré boli v prospech R. P. st. vykomasované v 030 hárku, kat. úz. K.. Dobromyseľnosť žalobcu vo vzťahu k nadobudnutiu sporných nehnuteľností v celom rozsahu nemožno vyvodiť ani zo súhlasu Miestneho národného výboru zo dňa 04. 08. 1973, z výrokovej časti ktorého vyplýva, že súhlas bol udelený k prevodu nehnuteľností zapísaných v pozemnoknižnom protokole č. 37 obce Liesek pod A. I. 1/16 na meno R. P., pričom v uvedenom rozhodnutí sa už nepoukazuje na komasačný stav z r. 1946. Pokiaľ sa v odôvodnení aj konštatuje, že predmetom prevodu je všetka poľnohospodárska pôda, ktorej vlastníkom je scudziteľ, uvedené sa konštatuje vo vzťahu k výrokovej časti rozhodnutia. Odvolací súd len mimochodom dodáva, že skutočnosť, že predmetom prevodu nebola všetka poľnohospodárska pôda R. P. st. možno vyvodiť aj z dotazníka a čestného vyhlásenia R. P. st. a žalobcu zo dňa 29. 01. 1973, v ktorom sa v bode 5. - iné nehnuteľnosti, ktoré vlastní prevodca, uvádza, že prevodca vlastní 9,80 ha poľnohospodárskej pôdy, t. j. prevodca okrem prevádzaných nehnuteľností vlastnil i ďalšie nehnuteľnosti, ktoré neboli predmetom prevodu (t. j. neprevádzala sa všetka poľnohospodárska pôda prevodcu).

16. Vychádzajúc z uvedeného sa odvolací súd stotožnil so záverom okresného súdu, že na strane žalobcu neboli splnené všetky podmienky vydržania, a to už vzhľadom na absenciu titulu nadobudnutia sporných nehnuteľností v celom rozsahu.

17. Okresný súd, potom čo dospel k záveru, že žalobca nemohol nadobudnúť sporné nehnuteľnosti do svojho vlastníctva v celom rozsahu, pri určení podielu žalobcu na sporných nehnuteľnostiach vychádzal z pomeru, podľa akého sa podieľajú pozemnoknižní vlastníci na celkovom majetku, ktorý bol vykomasovaný v prospech R. P. st., pričom tento postup žiadna zo strán konania nenamietala. Vzhľadom

na uvedené, pokiaľ okresný súd vyhovel žalobe žalobcu v podiele 55590/141618, ktorý podiel zodpovedá podielu R. P. st. v pozemnoknižnom protokole č. 37, ktorý bol darovacou zmluvou prevedený na žalobcu, na celkovom majetku vykomasovanom v prospech R. P. st. v komasačnom hárku 030, kat. úz. K., ktorý zodpovedá nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX, kat. úz. K. a vo zvyšnej časti žalobu zamietol, odvolací súd, v celom rozsahu sa stotožniac so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozhodnutí, napadnutý rozsudok okresného súdu v tejto časti ako vecne správny podľa § 387 C. s. p. potvrdil.

18. Pokiaľ ide o vzájomnú žalobu žalovaných 2/ až 4/ (žalobcov 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby), odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru o nedostatku procesných podmienok, ktoré je súd povinný skúmať ex offo, z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie vyplývajúcej z hmotného práva, keď účastníkmi/subjektami konania o vzájomnej žalobe neboli všetci dedičia po R. P. st., vo vzťahu ku ktorého podielu (potom čo výrok I. napadnutého rozsudku z dôvodu absencie odvolania nadobudol právoplatnosť) sa žalobcovia domáhajú požadovaného určenia.

19. Odvolací súd pred rozhodnutím s poukazom na ust. § 77, § 78 C. s. p., § 460, § 136 až § 139 Občianskeho zákonníka upovedomil strany konania, že sa bude opätovne zaoberať otázkou vecnej legitímácie a úplnosti okruhu subjektov konania vo vzťahu k vzájomnej žalobe žalovaných 2/ až 4/ proti žalobcovi a stranám konania umožnil sa k tejto otázke vyjadriť.

20. Žalovaní 2/ až 4/ (žalobcovia 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby) vo vyjadrení k upovedomeniu súdu uviedli, že vzájomný návrh z 19. 02. 2019 realizovali v súlade so znením § 147 ods. 1 C. s. p., ktorý výslovne uvádza, že žalovaná strana môže uplatniť svoje právo proti žalobcovi vzájomnou žalobou. De lege lata zákon neuvádza, že vzájomný návrh v existujúcom konaní je možné uplatniť aj voči ďalšiemu žalovanému, výslovne uvádza len jednu konkrétnu stranu sporu, a to žalobcu. Je však zrejme, že vzájomný návrh bol podaný do konania 5C/279/2015, v ktorom konaní ako strana sporu vystupuje aj žalovaná 1/. Vzájomný návrh podávali práve do tohto konania tak, aby bola splnená požiadavka úplného okruhu účastníkov - právnych nástupcov po neb. R. P. st., a teda vzájomný návrh vzniesli aj voči tejto žalovanej.

Poukázali na to, že súd prvej inštancie ich vzájomný návrh nevylúčil na samostatné konanie, teda konal o tomto vzájomnom návrhu v existujúcom spore 5C/279/2015, v ktorom vystupujú všetci účastníci (právni nástupcovia), či už na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaných.

V ďalšom uviedli, že postup krajského súdu v tejto konkrétnej veci, kedy zrejme hodlá zmeniť výrok II. rozsudku okresného súdu a ich vzájomný návrh zamietnuť, považujú za prísne formalistický, nakoľko je zrejme, že R. Q. ako žalovaná 1/ v konaní vystupuje, súd prvej inštancie jej tento vzájomný návrh na vyjadrenie doručoval, vyjadrila sa k nemu a napokon v súlade s § 228 ods. 1 C. s. p. je tento výrok rozsudku záväzný aj pre ňu ako účastníka konania. Z uvedeného dôvodu sa nestotožnili s postupom naznačeným odvolacím súdom v oznámení zo dňa 07. 09. 2021. Poukázali aj na dĺžku konania a na predchádzajúce v tejto veci prebiehajúce konania s tým, že súdy v tomto štádiu konania už môžu vec definitívne a najmä meritórne rozhodnúť, a to čo do posúdenia, kto je v skutočnosti vlastníkom sporných nehnuteľností.

21. Žalovaná 1/ vo vyjadrení poukázala len na rozdelenie majetku ich otcom v minulosti a jeho užívanie všetkými súrodencami.

22. Žalobca (žalovaný zo vzájomnej žaloby) sa na základe upovedomenia odvolacieho súdu nevyjadril.

23. Vzájomnou žalobou sa žalovaní 2/ až 4/ (žalobcovia 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby) ako právni nástupcovia J. P., zomr. XX. XX. XXXX, domáhajú určenia, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po menovanom v podiele 86028/141618. Ako vlastníak sporných nehnuteľností bol zapísaný jednak žalobca (žalovaný zo vzájomnej žaloby), v rovnakom podiele v dôsledku duplicitného zápisu bol zapísaný i R. P. st., právny predchodca žalovaných 2/ až 4/ (žalobcov 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby), žalobcu (žalovaného zo vzájomnej žaloby) a žalovanej 2/. Keďže R. P. st. zomrel pred podaním vzájomnej žaloby, pokiaľ sa žalovaní 2/ až 4/ domáhajú určenia, že nehnuteľnosť, ktorej je evidovaným vlastníkom, patrí do dedičstva po J. P., zomr. XX. XX. XXXX, je potrebné, aby vzhľadom na ust. § 460 Občianskeho zákonníka účastníkmi konania boli všetci dedičia po R. P. st. Kým nedôjde k prejednaniu dedičstva po poručiteľovi, dedičia po evidovanom vlastníkovi tvoria nerozlučné, a v danom prípade i

nútené spoločenstvo, nakoľko ide o také spoločné práva, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný.

24. Podľa § 460 Občianskeho zákonníka dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa.

25. Podľa § 139 Občianskeho zákonníka z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne.

26. Podľa § 77 C. s. p. nerozlučné spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný.

27. Podľa § 78 C. s. p. nútené spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu. Súd žalobu zamietne, ak nie je splnená podmienka účasti všetkých subjektov podľa odseku 1.

28. Z ust. § 460 Občianskeho zákonníka vyplýva, že dedičstvo sa nadobúda už smrťou poručiteľa. Ak poručiteľ zanechal viacero dedičov, prejavuje sa stav, aký tu vzniká v dobe od smrti poručiteľa až do právoplatného rozhodnutia súdu o dedičstve, tiež v ich vzájomných vzťahoch k majetku patriacemu do dedičstva. Musí sa zobrať do úvahy, že rozhodnutie súdu o dedičstve má síce účinky ku dňu smrti poručiteľa, ale do právoplatnosti rozhodnutia o dedičstve nie je isté ako budú práva a povinnosti dedičov k dedičstvu upravené. Uvedený „zvláštny“ vzťah dedičov k poručiteľovmu majetku má potom mimo iné za následok, že až do právoplatnosti uznesenia súdu o dedičstve sú dedičia považovaní za vlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva (všetkých vecí a majetkových práv poručiteľa) a že z právnych úkonov, týkajúcich sa vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva sú oprávnení a povinní voči iným osobám spoločne a nerozdielne, pričom ich dedičský podiel vyjadruje mieru akou sa navzájom podieľajú na týchto právach a povinnostiach. V sporoch s inými osobami, týkajúcich sa vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva, sa uvedený vzťah dedičov k poručiteľovmu majetku prejavuje tým, že majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov, nakoľko ide o také spoločné práva a povinnosti, že sa rozhodnutie v spore musí vzťahovať na všetkých dedičov. Ak žalobca určí okruh účastníkov sporného konania v návrhu na jeho začatie odchyľne od okruhu účastníkov konania o dedičstve a ako žalovaného označí len niektorého (niektorých) z nich, nemôže byť žalobe vyhovievané pre nedostatok vecnej legitímácie vyplývajúcej z hmotného práva, lebo sa konania nezúčastnia všetci nerozluční spoločníci (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo 2374/2007).

29. Ak teda žalovaná 1/ ako dedička po evidovanom vlastníkovi R. P. st. nebola účastníkom/stranou konania o vzájomnej žalobe žalovaných 2/ až 4/ (žalobcov 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby), bolo potrebné vzájomnú žalobu zamietnuť.

30. Pokiaľ žalobcovia zo vzájomnej žaloby vo svojom vyjadrení poukázali na to, že vzájomný návrh realizovali v súlade § 147 ods. 1 C. s. p., ktorý výslovne uvádza, že žalovaný môže uplatniť svoje právo proti žalobcovi vzájomnou žalobou a zo zákona nevyplýva, že vzájomný návrh v existujúcom konaní je možné uplatniť aj voči ďalšiemu žalovanému, odvolací súd uvádza, že i keď v zmysle § 147 ods. 1 C. s. p. možno podať vzájomnú žalobu len voči žalobcovi z pôvodnej žaloby, v konaní o vzájomnej žalobe nie sú vylúčené ustanovenia § 79, § 80 C. s. p. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomačovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016).

31. Je potrebné si uvedomiť, že konanie o žalobe a vzájomnej žalobe, i keď sú vedené súčasne, sú v podstate samostatné, s individuálnymi procesnými závermi, pričom nie sú navzájom podmienené. O vzájomnej žalobe súd koná rovnako, ako keby bol ňou uplatnený nárok predmetom samostatného konania. To, že v konečnom dôsledku prejednáva v rámci jedného konania dva samostatné spory, sa prejaví v meritórnem rozhodnutí. Z uvedeného vyplýva, že okruh subjektov nemôže byť posudzovaný podľa toho, či je vzájomná žaloba vylúčená na samostatné konanie (v ktorom prípade by sa prejavila absencia žalovanej 1/) alebo či o nej koná súd v konaní o prvotne podanej žalobe žalobcu.

32. Žalobcovia vo vyjadrení uviedli, že vzájomný návrh podávali práve do tohto konania tak, aby bola splnená požiadavka úplného okruhu účastníkov - právnych nástupcov po neb. R. P., a teda vzájomný návrh vzniesli aj voči tejto žalovanej. Samotná skutočnosť, že niektorí žalovaní podali vzájomnú žalobu

však neznamená, že sa automaticky stali účastníkmi konania aj ostatní žalovaní (ak by napr. v konaní o žalobe žalobcu na zaplatenie peňažnej pohľadávky voči viacerým dlžníkom podal vzájomnú žalobu len jeden z týchto žalovaných, neznamená to, že ostatní žalovaní sú rovnako účastníkmi konania o vzájomnej žalobe a týchto rozhodnutie súdu o vzájomnej žalobe nezaväzuje). Pokiaľ teda žalovaná 2/ nepodala vzájomnú žalobu a žalovaní 2/ až 4/ ako žalobcovia 1/ až 3/ si voči nej neuplatnili žiaden nárok (neoznačili ju ako žalovanú v konaní o vzájomnej žalobe), nemohla sa stať účastníkom/stranou konania o vzájomnej žalobe. Pokiaľ by teda napr. aj žalovaná 2/ podala odvolanie proti rozhodnutiu o vzájomnej žalobe, išlo by o odvolanie podané neoprávnenou osobou, keďže nebola účastníkom/stranou konania o vzájomnej žalobe.

33. Na základe uvedených skutočností a záverov odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku III., ktorým súd vzájomnej žalobe v časti vyhovel, podľa § 388 C. s. p. zmenil a žalobu v tejto časti z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie - neúplnosti okruhu subjektov právneho vzťahu tvoriacich nútené spoločenstvo, zamietol. Nakoľko vo zvyšnej časti súd vzájomnú žalobu zamietol, odvolací súd rozsudok okresného súdu na základe odvolania žalovaných 2/ až 4/ (žalobcov 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby) čo do výroku IV. ako vecne správne potvrdil, aj keď z iných dôvodov - rovnako pre nedostatok vecnej legitímácie vyplývajúcej z hmotného práva.

34. Vzhľadom na čiastočnú zmenu napadnutého rozhodnutia odvolací súd nanovo rozhodol aj o trovách konania, a to zvlášť o trovách konania o žalobe a zvlášť o trovách konania o vzájomnej žalobe, keďže ide v podstate o samostatné konania.

35. Pokiaľ ide o konanie o žalobe žalobcu, i keď odvolací súd v tejto časti rozsudok okresného súdu potvrdil, a teda nedošlo k jeho zmene v tejto časti, vzhľadom na to, že súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania o pôvodnej žalobe a vzájomnej žalobe jedným výrokom, bolo potrebné, aby odvolací súd v tejto časti zmenil výrok o trovách konania.

36. O nároku na náhradu trov konania (vo vzťahu k žalobe aj k vzájomnej žalobe) odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, 2 C. s. p.

37. Pokiaľ ide o žalobu žalobcu, okresný súd tejto vyhovel v časti podielu žalobcu na sporných nehnuteľnostiach vo výške podielu 55590/141618-in účasti k celku, čo predstavuje úspech žalobcu 39,25 % (žalobca žiadal 141618-in, vyhovené bolo do č. 55590-in), jeho neúspech, ktorý zároveň predstavuje úspech žalovaných 1/ až 4/, je 60,75 %, úspešnejšou stranou konania pred súdom prvej inštancie tak boli žalovaní 1/ až 4/, a to v rozsahu 21,5 % (60,75 % - 39,25 %). Odvolací súd preto nárok na náhradu trov prvoinštančného konania vo vzťahu k prvotne podanej žalobe žalobcu priznal žalovaným 1/ až 4/ voči žalobcovi. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

38. Pokiaľ ide o odvolacie konanie o žalobe žalobcu, odvolanie bolo podané len žalobcom čo do zamietajúcej časti (výrok II.), ktorý výrok však bol odvolacím súdom potvrdený. Úspešnou stranou odvolacieho konania o žalobe žalobcu tak boli žalovaní 1/ až 4/, a to v celom rozsahu, preto im súd voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

39. Pokiaľ ide o vzájomnú žalobu žalovaných 2/ až 4/ ako žalobcov 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby, okresný súd ich vzájomnej žalobe v časti vyhovel a v časti ich vzájomnú žalobu zamietol, pričom do vyhovujúcej časti podal odvolanie žalobca (žalovaný zo vzájomnej žaloby) a čo do zamietajúcej časti podali odvolanie žalovaní 2/ až 4/ (žalobcovia 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby). Odvolací súd rozsudok okresného súdu čo do zamietajúcej časti potvrdil a čo do vyhovujúcej časti zmenil a žalobu v tejto časti zamietol. Žalovaní 2/ až 4/ (žalobcovia 1/ až 3/) tak boli v konaní v celom rozsahu neúspešní, z ktorého dôvodu súd žalovanému zo vzájomnej žaloby (t. j. žalobcovi z pôvodnej žaloby) priznal voči žalobcom 1/ až 3/ zo vzájomnej žaloby (žalovaní 2/ až 4/ z pôvodnej žaloby) nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

40. Odvolací súd opätovne rozhodol o trovách štátu - Slovenskej republiky, ktoré jej vznikli v súvislosti so znaleckým dokazovaním. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie štátu nárok na náhradu trov konania nepriznal, keď tento výrok nebol osobitne napadnutý odvolaním, jeho zmenu si však vyžadovala nesprávna formulácia v napadnutom rozsudku, pokiaľ súd štátu nepriznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 53 %. Z takejto dikcie vyplýva, že štát by mal mať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 47 %, čo však nezodpovedá odôvodneniu napadnutého rozhodnutia. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že trovy štátu predstavuje vyplatená odmena znalcovi, ktorá bola sčasti hradená zloženými zálohami stranami konania, a to v rozsahu 47 % odmeny, vo zvyšnej časti bola odmena znalca hradená z rozpočtových prostriedkov súdu, pričom práve vo vzťahu k tejto časti súd štátu náhradu trov konania nepriznal. Vo vzťahu k trovám štátu však 53 % odmeny znalca predstavujú 100 % nákladov štátu, ktoré v súvislosti s odmenou znalca hradil. Pokiaľ teda súd prvej inštancie mienil nepriznať štátu trovy, ktoré mu vznikli v súvislosti so znaleckým dokazovaním, ktoré hradil, správne mal výrok znieť, že štátu nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

41. Vo zvyšnej časti (výrok I.), ktorá nebola napadnutá odvolaním žiadnej zo strán konania, ponechal odvolací súd rozsudok okresného súdu nedotknutý.

42. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)